

«СЬОГОДНІ ПЕРШО-
ЧЕРГОВЕ ЗАВДАННЯ
ПАРТІЇ, ВСЬОГО НА-
РОДУ — РІШУЧЕ ПЕ-
РЕЛОМИТИ НЕСПРИ-
ЯТЛИВІ ТЕНДЕНЦІЇ В
РОЗВИТКУ ЕКОНОМІ-
КИ, НАДАТИ ЇЇ НА-
ЛЕЖНОГО ДИНАМІЗ-
МУ, ВІДКРИТИ ПРОС-
ТІР ІНІЦІАТИВИ І
ТВОРЧОСТІ МАС,
СПРАВДІ РЕВОЛЮ-
ЦІЙНИМ ПЕРЕТВО-
РЕННЯМ».

(З Політичної доповіді
ЦК КПРС XXVII з'їз-
дові КПРС).

Люди всіх поколінь приходять по-клонитися руїнам Брестської фортеці.

(Матеріал про одного із захисників
кріпості, жителя Світловодська, читай-
те на 3-й стор.)

Робота студентських будівельних загонів під час
літнього трудового семестру міцно увійшла в прати-
ну. Студенти намагаються вносити все більший вклад
у розвиток народного господарства. Будівництво нафти
«Золотий північ» в м. Кіровограді — теж справа
студентів.

(Матеріали з випуску «Романтик» читайте на 2-й
стор.)

Винладач Голованівської музичної школи Воло-
димир Чопенко виступав на районній сцені у
рамках Всеукраїнського фестивалю народної творчос-
ті, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня.
(Матеріал про фестивалні заходи читайте
на 4-й стор.)

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 12 червня 1986 року

№ 70 (3733).

Ціна 2 коп.

НЕСПОКІЙ РОСТИТЬ НЕСПОКІЙНИХ

Серед делегатів XXVII з'їзду КПРС, що виступи-
ли з патріотичною ініціативою — «План двох років—
до 70-ї річниці Великого Жовтня», — керівник па-
ртізної комплексної бригади формувальників цеху
№ 2 головного заводу Світловодського виробничого
об'єднання «Дніпроенергодпром» В. М. Атаман-
ський.

Газета «Правда України» п'ятого квітня цього
року помістила короткі кореспонденції і зарисовки
в колективів окремих делегатів з'їзду під загальною
шапкою «План двох років — до 70-ї річниці Вели-
кого Жовтня». У різних бригадах побували корес-

понденти газети. І під словами «Досягнуте — факт
минулого дня» бригадира гірничих робітників очис-
ного забою шахти Імені Бажапова об'єднання «Ма-
кіїввугілля» Б. Бесєдіна, який саме в такий спосіб
визначив кредо роботи свого колективу, з певним
правом міг би підписатися й інший делегат з'їзду —
наш земляк В. М. Атаманський. Серед колективів під-
приємства саме його бригада взялася довести міц-
ність авторитету робітничої гарантії — зобов'язалася
до 7 листопада цього року доповісти про виконання
завдань двох років п'ятиріччю. Йому слово.

ною професією мотористки-
бетоноукладальниці, тож у
потрібний момент може
підміняти товаришів. Як і
кожен з них — може пра-
цювати на краї. Це щодо
кваліфікації. Але ж не во-
на одна є нашим резер-

XXVII ТРУДОВИЙ РИТМ XII ПЯТИРІЧКИ

ренням. Це сьогодні до-
зволяє оптимістично дивити-
ся в майбутнє, свідомо,
розраховуючи навіть на
звичні темпи, йти до вико-
нання почесної ініціативи.
Якщо до того часу бу-
дуть виконані обіцянки за-
міняти й удосконалити
десять агрегатів (тут же у
нас на формуванні) — бу-
де випередження й цьому
зобов'язанню. Те, що за-
лежатиме від нас, вико-
наємо.

В. АТАМАНСЬКИЙ.
м. Світловодськ.

Підкорись, борозна!

Лиш другий рік працює
у селі Микільському фі-
ліал Олександрійського
СПТУ № 31, а знають про
нього не лише в сусідніх
селах, а й в районі. По-
закінченні випускники
матимуть не лише спеці-
альність тракториста-ма-
шиніста широкого профі-
лю — здобуті в училищі
знання й практичні навич-
ки у водінні та догляді за
автомобілями-ваговами й
тракторами стануть в при-
годі і до початку вироб-
ничої діяльності, ще під
час служби в армії.

А досягається такий тіс-
ний контакт між теорією
й практикою системати-
чним проведенням конкур-
сів профмайстерності. На-
прикінці травня між со-
бою змагалися учні дру-
гого курсу. Загальноно-
мандну першість вибороли
представники другої гру-
пи, а трохи згодом за кер-
ма сіли їхні молодші ко-
леги — учні третьої й чет-
вертої груп. Суть змаган-
ня полягала в тому, щоб
якнайшвидше й найправ-
ніше виконати шість умов-
них фігур: «змійку», «ко-
ридор», «гараж» гошо з
найменшою кількістю
штрафних очок.

Після підбиття підсум-
ків журі відзначило: кон-
курс виявив непоганий рі-
вень як теоретичних так і
практичних знань учасни-
ків, їхнє вміння в реаль-
них умовах правильно
керувати транспортними
засобами. Цим разом за-
гальнономандну перемо-
гу присуджено третій групі,
а в особистому заліку
першість виборов Віктор
Солодовник. На другому
й третьому місцях відпо-
відно Юрій Волнов та Вік-
тор Терещенко.

А. КОРУЦ.

ФОТОРЕПОРТАЖ

На збиранні черешень у первозванівському саду
колгоспу Імені Шевченка Кіровоградського району
працюють члени табору праці і відпочинку «Корчагі-
нець» Кіровоградської середньої школи № 22.
На знімку: Олександр АРТЕМОВ (на перед-
ньому плані) та Віталій ЗАСЕЦЬ виконують щодня по-
двійну норму; намагається не відставати від них і Во-
лодимир КАЧАН (вгорі); учні разом з колгоспниками
уже збрали 5 тонн черешень — підсумовує вчительна
Любов Федорівна БОНДАРЕНКО (внизу).
Фото В. ГРИБА.

ВУНДЕРКІНДИ ЧИ НОВОМИТРОФАНИ?

ЗА РЯДКОМ РЕФОРМИ

Тишу в класі порушило басоовий шепіт:

— Шурко, Шурко, як пишеться «мировоззрівіння»? З одним «з» чи з двома?..

— У Тетяни запитаю.

— Тетяно, Тетяно, як пишеться...!

— Придумай інше слово.

Легеньке постукуванням ручкою по учительському столі закінчало доповідь. Та постукувати доводилося все частіше і частіше, — за кілька хвилин кінець уроку. І ось...

— Здавайте твори.

Останнього слова вже не почули, його ковтнула фемент, що здійнявся після першого.

...Рівенький стосик зошитів лежить біля настільної лампи. Вже переірачено, перечитано, підкреслено і перекреслено, залишилася останній. Ось і це: «Под впливом тозарішеї менялось его мировоззрінє». Таки придумав інше слово! Неологізм, навіть часом! А може, просто власноручна розписка у своїй недалекоці? Якось довелося почути

від учителя літератури: «Коли читаю учнівські твори, у мене псується настрої». Не один він має підставу так говорити. Запитайте у будь-кого з учителів, що викладають мову і літературу, чи дістають вони задоволення, коли перевіряють творіння своїх учнів. Вважайте, що вам щастить на винятки, коли почуєте «Так!».

Нецікаво задавати питання, коли відповідь знаєш наперед. І все ж для певності запитує при нагоді знайомих і малознайомих старшокласників, скільки часу в них займає написання твору. Відповіді схожі, майже однакові: у школі відводиться 2 години, тобто, 2 уроки під ряд по 45 хвилин, вразючи перерву. А вдома? Вдома, виявляється, можна «розправитися» із ним і швидше — коли є під рукою відповідна література і якщо писати відряду в чистовий. Відповідною літературою називається шкільний підручник, просту, «критика», а ще книга з хорошою і якомога довшою передмовою

чи з біографією письменника, про якого мова. Щоб учитель не здогадався, у переписаних реченнях переставляють слова, а в абзацах самі речення. Інколи навіть міняють місцями самі абзаци. При цьому треба пам'ятати і про розмір твору. Аби він не вийшов закоротким, почерк розгустіє, слова пишуться подалі одне від одного і поля на папері треба залишати якомога ширшими. Тож, якщо учень дотримає усі ці вимоги, він може бути спокійний за свій твір (щоправда, коли не робив стилістичних і граматичних помилок при списуванні).

Ось так пишуть твори за півтори-два години горє-вундеркінди. Чи не вундеркінди, а митрофани? Нового типу тобто, ноамитрофани? Як відомо, цей літературний персонаж не хотів учитися, а хотів женитися. Теперішні ж його послідовники хочуть вчитися — правильніше, хочуть поступити до вузу чи технікуму. Кому дається, а кому й ні. Потім такий бідолаха звину-

вчає викладачів у прискіпливості й необ'єктивності, теми, на його погляд, були «страшними й ненормальними». Аякже, адже в школі йому ставили «п'ятірки» і «четвірки». Ставили ті ж самі вчителі, у яких нема настрою читати списані з критики твори. А що робити? Таку відповідь теж можна передбачити наперед. А далі буде щось на зразок тако-го: якщо реально оцінювати роботи учнів, то доведеться перейти на шкалу мінусових чисел, а тако-го права ніхто не має. У нас, на жаль, дійсно лише п'ятибальна система оцінки знань, та й не в цьому справа. Хто може дати право? Добре було б, аби існував такий авторитет, який би міг на весь голос заявити: «Дорогі вчителі! Ви маєте право на все, не маєте права лише на навчати своїх учнів думати і працювати самостійно». Але це вже в дусі казок для дошкільнят та дітей молодшого шкільного віку, де завжди присутній чаклун чи справедливий повелитель, який своїм

словом або помахом чарівної палички ставить усе на місце. Та не варто апа-даги відчай. Таким авторитетом може стати кожен вчитель, винайшовши свої власні методи і обравши будь-яку шкалу чи систему чисел для власних помі-ток.

Почнемо з того, що не можна оцінювати за одними й тими ж критеріями твір, написаний у класі за дві години і вдома, на який відводиться кілька днів. Якщо у першому до-статньо, щоб учень пока-зав, як він засвоїв про-грамний твір, то в друго-му він повинен показати, як і що він думає, і як оцінює, осмислює прочи-тане.

Згадаймо, як писав тво-ри Володя Ульянов, коли навчався в гімназії. Вся робота починалась з чор-новику, який він діляв на дві частини. В одній від-разу ж писав план і влас-не кінця майбутнього тво-ру, тобто те, що вже він знає і думає. Друга ча-стина залишалася чистою. А потім поступово з дня в день там з'являлися запи-

си, роздуми, цитати. За день до задачі твору на перевірку Володя сідав за серйозну роботу. Все перечитував, аналізував, відбирав, відкидав зайве. Лише коли твір був напи-саний на чорновику і не-одноразово перечитаний, він переписував його в зо-шит. Так працював над до-машніми завданнями май-бутній гонім.

Цей приклад зайвий раз доводить, наскільки важ-лива робота над чорнови-ком, без якого учні часто ухитряються обходитись. Тому, перш за все, учи-тель повинен примусити їх ставитись до цього сер-йозно. А примусити учня можна лише системати-чною перевіркою і оцінкою його роботи. Саме так, перевіривши чорновик. Че-рез день, через три і без-жалісно викреслювати че-реписані чужі думки. Та-ка практика давно вже іс-нує, але не всім до душі, бо багато «зайвих» турбот. Але ж важливий кінцевий результат. Чи не так?

Готових рецептів тут не-має, зате є широке поле діяльності, де можна ек-спериментувати, перевіря-ти, практикувати.

З. КУЦЕНКО.

З випуску «Романтик»

ДО ЛІТА-86 ГОТОВІ

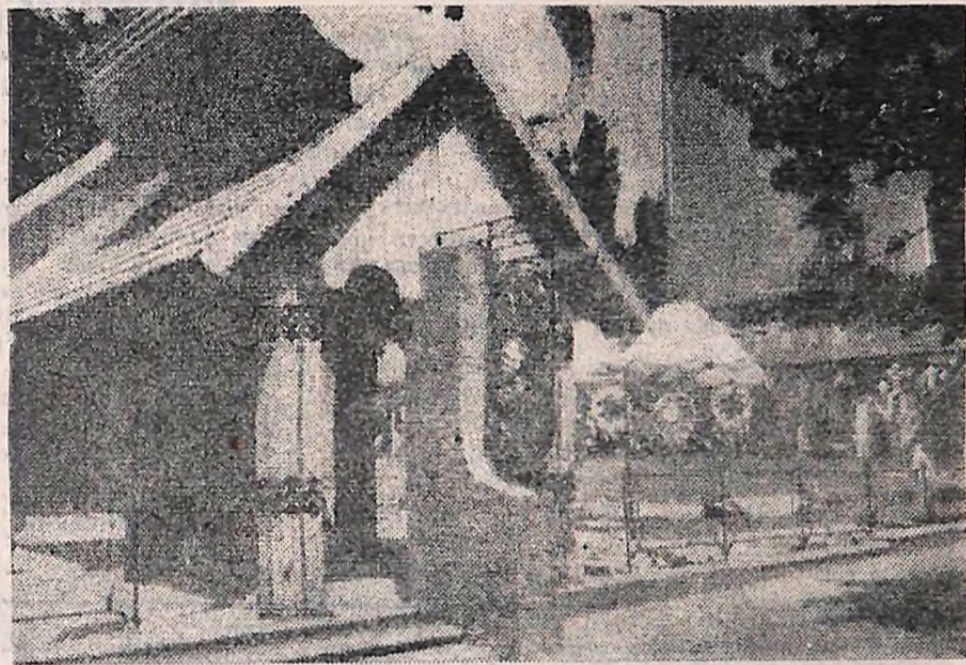
Закінчилася рейд-перевірка підприємств, господарств, будівельних організацій по прийому студ-загонів на місцях дислокації під час третього трудо-вого.

Варто відзначити, що до приїзду студентів в основному готові скрізь. Хоч сьогодні можуть починає роботу загониці з Олександрійського медич-ного училища у колгоспі імені XXV з'їзду КПРС Онуфрїївського району, бійці СЗ «Романтик» і «Кристал» (Кіровоград-ський машинобудівний технікум) у господарстві «Путь Ильича» Знамен-ського району, у РБУ-2 тресту «Олександріярозрібу-буд» члени «Романтика» з КІСМУ.

Однак дивує байдужість керівників райгоспу «Ук-раїна», що в Малазків-ському районі. Тут не по-дбали про житло для бій-ців загону «Спектр» Кі-ровоградського держав-ного педагогічного інсти-туту імені О. С. Пушкіна.

З усіх найкраще до тре-тього трудового підготува-лися в Кіровоградському будівельному технікумі, а практично «завалив» роботу об'єднаний загін медично-го училища обласного центру.

Наш кор.

Певно, жителі обласного центру помітили цю оригінальну споруду. Наймолод-ших же мешканців міста вона особливо приваблює. Діти з нетерпінням чекать відиртня «Золотого піаника» (так називається дитяче кафе).

У його спорудженні брали участь бійці СБЗ «Бригантина» Кіровоградського будівельного технікуму та учні СПТУ № 8 (останні виконували роботи по оформ-ленню).

Фото Г. МІНАСВА.

Від сіви до оранки

Саме так віднині трудя-ться члени 8 механізова-них загонів нашого на-вчального закладу. Хлоп-ців закріплено за кілько-ма господарствами Кіро-воградського району.

Перш за все нас, викла-дачів, цікавило, як зуміють учні закріпити свої теоретичні знання на практиці. Сюди входить усе: вміння розібратися у складній су-

часній сільськогосподар-ській техніці, знання агро-техніки, перевірка ділових і організаційських яос-тей. На сьогоднішній день загониці зробили немало: підготували і посяли ран-ній зернові на ділянці в 4 тисячі гектарів, пропололи кукурудзу і буряк на та-кій же площі. Віднедавна у групі М-36,

що працює у колгоспі «Дружба», почали впро-ваджувати учнівський бри-гадний підряд. За нею за-кріплена 100-гектарна ді-лянка кукурудзи, на якій виконуються всі роботи — від посіву до збирання культури й оранки на зяб.

П. ПАУШ, заступник директора з навчально-виробничої роботи Кіровоград-ського технікуму ме-ханізації сільського господарства.

Змагаються

раціоналізатори

Міністерство побутова-го обслуговування насе-лення УРСР, Український Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових під-приємств і Українська рес-публіканська рада ВТФР підбили підсумки соціалі-стичного змагання по вина-хідництву та раціоналіза-ції за 1985 рік.

Друге місце присудже-но Кіровоградській облас-ній фабриці хімічної чист-ки одягу та прання білиз-ни, яка виконала план реалізації побутових по-

спуг і досягла кращих по-казників по винахідництву та раціоналізації.

Звання «Краща творча бригада раціоналізаторів галузі» присуджено брига-ді кіровоградського заво-ду «Ремпобуттехніка» в складі начальника цеху Ю. Д. Чабана, бригадира М. І. Щупака, слюсарів М. В. Сухом'яса, Г. Н. Хро-бостопа, М. Є. Перлова, В. А. Гулієва, лаборанта В. Л. Смирнова, які впро-вадили дев'ять раціоналі-заторських пропозицій з економічним ефектом 7,0 тисяч карбованців.

Звання «Кращий раціо-налізатор галузі» присвоє-но начальникові цеху «Рем-побуттехніка» Ю. Д. Ча-бану, який впровадив сім раціоналізаторських про-позицій з економічним ефектом 6,7 тис. карбозан-ців.

П. СОКОВИЧ, зав. відділом ЦБТ і Мінпобуту УРСР.

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

ЗАВДАННЯ ОТРИМУЄ САНДРУЖИНА

Питанням цивільної обо-рони на Кіровоградському заводі радіовиробів нада-ють особливого значення. Постійно тут триває на-вчання формувань, прово-дяться змагання різних підрозділів.

...На центральній площі біля прохідної заводу ви-шикувалися команди сані-тарних дружин виробни-чих підрозділів підприєм-ства. Сонячний день. В урочистій обстановці за-ступник начальника цивільної оборони заводу, підполковник у відставці О. У. Мостишак відкрив змагання санітарних дру-жин і ставить перед ними завдання. І сандружини рушили на місце змагань — в парк імені 50-річчя Жовтня. Щоб скласти за-лік з цивільної оборони. Одно з головних зав-

дань на змаганнях — вмі-ти надати першу медичну допомогу в зоні уражен-ня, на випадок стихійної лиха, при виробничих ава-ріях. Особливо цінного досвіду сандружини набу-вають, коли діють спільно з іншими формуваннями. Підсумки змагань свідчать про вміння дій сандружин-ниць.

Призові місця вибороли команда відділу головно-го конструкторського бюро, цеху № 5, де командирами санпідрозділів Т. Яку-бовська, Л. Іванова і Л. Камінська.

Переможцям вручені кубки і почесні грамоти. Відзначені і окремі вироб-ничники — Л. Андріашев-ська, Л. Гавриденко, Н. Лю-рискевич, В. Каташова, Л. Ворова, В. Решетни-ва, дії яких під час зма-гань визначили найбільш рі-шучими і правильними.

Р. ДАЙДАКУЛОВ, громадський корес-пондент «Молодого комунара».

ПРИЙМАЙ ПОПОВНЕННЯ, ЗАГОНЕ!

Пішійного літа кожес студзагін, крім роботи по договорних об'єктах, одержить ще кілька завдань: Вони так і називаються — Ленінськими завданнями. Про це йшлося у вступні першого секретаря ЦК ВЛКСМ В. М. Мішчина на XXVII з'їзді КПРС. Що сюди входить? Ремонт шкіл, будинок культурні спорудження спортивних, дитячих майданчиків.

Члени СЗ області сприй-няли це з інтересом і роз-умінням необхідності їх-ньої допомоги. Під час за-ключення договорів коман-дирі і комісари загонів разом із представниками

партійних і комсомоль-ських організацій тих від-приємств і господарств, де мають трудитися студенти, детально обговорили свої Ленінські завдання. Біль-шість студзагонів вибрати для себе будівництво і ре-монт спортмайданчиків, обладнання предметних ка-бинетів у школах, благо-устрій пам'ятників полег-лим у Великій Вітчизняній війні і Героїв майданчиків дитячих садків.

Що ж конкретно плацу-ють зробити хлопці і ді-вчата? Приміром, члени «Корчагінця» (Кіровоград-ський педагогічний авр-ішник) відремонтувати

шкільну їдальню в колгос-пі імені Ленінського ком-сомолу Новоукраїнського району. А загін «Факел» з КІСМУ — спортзал Вели-кокалівської школи Сил-ловодського району. Учас-ники СЗ «Здоров'я» (Олек-сандрійське медучилище) та СЗ імені В. Перша (Вобришецький сільсько-господарський технікум) беруться обладнати при-шкільні спортмайданчик, а загонівці Гайворонско-го машинобудівного тех-нікуму візьмуть участь у роботах по очищенню річ-ки Південний Буг.

Прикро тільки те, що не всі керівники загонів пі-

дійшли до цієї відомі-дальшої справи серйозно і з почуттям відповідаль-ності. До цього часу не визначилися із вибором завдання в Олександрій-ському радіоси-технікумі, Кіровоградському техніку-мі радіявської торгівлі, Новомиргородському зоо-ветеринарному, Кірово-градському машинобудів-ному технікумах, деяких загонах КІСМУ і педаго-гічного інституту.

Мітній трудовий чекає свого старту.

С. ПУШНИКОВ, комісар обласного штабу СБЗ.

Читач-газета

З початку року до редакції надійшло 3498 листів.

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

ЯСКРАВО ПЛАВИТЬСЯ МЕТАЛ

Дівчатко весело стрибало біля фонтана на центральній площі. І враз зупинилось, задивившись заворожено вгору. Високо в небі, над дахом готелю «Україна» сяяли веселетенські літери, паніли у вечірньому небі й величю танули в темних хмарах.

Маленька Людмила ще не вміє читати, а ось люди, які йдуть з роботи через площу, заповнюючи її гамірним потовпом, зупиняться, читають, привітають її тата, Григорія Еліосідзе, старшого майстра плавильної дільниці ліварного цеху ковкого чавуну об'єднання по сівалках «Червона зірка». Це про його успіхи в праці, досягнення очолюваного ним колективу сповіщає вечірня газета.

Підросле дитинка і, можливо, поведе її Григорій на свою дільницю, де яскравіше від літер вечірньої газети сяють вогні його цехів.

Він і сам вкотре прирешивши на плавильну дільницю, зачудувався дивним вогню, мерехтливим та багатообіцяючим, як сяйво новорічної ялини, і величчю та грізним, як факел Прометея.

Він починає себе на дільниці, як вдома, або як серед грандіозних величчя гір своєї рідної Грузії. Чи міг обрати йому професію? Через шматок був розширені широкі дні до будь-якого виду, технікуму, училища. Григорій deciso несподівано вирішив стати машинобудівником. А може, витоки цього бажання йшли від батька, ветерана Великої Вітчизняної війни, який часто розповідав сину, що міць радянського машинобудівництва — один із факторів перемоги над фашизмом у грізні воєнні роки.

Бажання стати машинобудівником і приєдна до Григорія Еліосідзе до Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудівництва. А потім — «Червона зірка». Добросовісний і працелюбний, ампліфіційний і принципіальний, молодий спеціаліст одразу

завоював авторитет у колективі.

Спливало кілька років, і ось йому довірили одну із найважливіших дільниць виробництва — плавильну дільницю ліварного цеху ковкого чавуну.

На дільниці трудиться близько 70 робітників — це залізнички металу, плавильники, нагрівники, завальники, різнники та інші робітники. Може, в агуртованості й криється секрет їхнього успіху? Колектив дільниці, очолюваний старшим майстром Григорієм Еліосідзе, постійно в числі переможців змагання за дострокове завершення плану першого року дванадцятип'ятиріччя. Їхня дільниця грає першу скрипку в цеху, адже на сьому годину ранку треба забезпечити інші дільниці уже готовим металом.

І в тому, що ліварний цех ковкого чавуну планує п'яти місяців по випуску продукції перевикотав з усіх техніко-економічних показників, — немала заслуга плавильної дільниці.

Багато молоді працює на плавильній дільниці. Крайці з краєчок: завальник шихти Леонід Каллиповський, партрупорт, бригадир комуністичної бригади Володимир Шрам... Ось упевнено стоять біля електротопів Віктор Гончарук та Микола Ніколенко, настивник «Якісний метал іде!» — відзначає подумки майстер і гордиться своїм колективом. Бо чом би й ні? Такі хлопці, як, наприклад, завальник шихти комсомолець Олександр Ляшенко — гордість не тільки дільниці. Він робить склад шихти, від нього залежить якість металу і його кількість. Молодий робітник трудиться тут уже більше п'яти років, прийшов на місце свого батька Івана Юхимовича Ляшенка, який віддав дільниці все трудове життя. Тут же працювала й мати Фаїна Андріївна Ляшенко.

Добра слава в цеху лише про завальника шихти Леоніда Каллиповського. А як працювати синуві, коли поруч на дільниці трудиться його батько, різнник-футурерник Микола Йосифович Каллиповський? Коли сьогодні поруч його рідні брати? Це їхню династію вшановували на сцені Національної культури імені Жовтця.

Гарні люди трудяться на дільниці молодого комуніста Григорія Еліосідзе. Заповзяті в праці, чесні в житті — як і їхній старший майстер.

Л. СТЕПАНОВА,
м. Кіровоград

ЧИТАЧ ЗАСТЕРІГАЄ

ВОГОНЬ У ДИТЯЧИХ РУКАХ

Спека вквіці весни й на початку літа приносить не тільки лихо землі, рослинам, а й призводить до зростання кількості пожеж. Щодня, наприклад, тільки в обласному центрі трапляється 4—5 пожеж. Переважна більшість цих нещасних випадків протягом останніх тижнів сталася через дитячі «забави» з вогнем.

Батькам насаперед треба стежити за дітьми, щоб у їхні руки не попадали сірники.

Прикладів пожеж можна навести, на жаль, багато. Так 19 травня в селі Ульянівці Маловісниського району загорівся стіжок сіна в родині Тухмарів. Через чотири дні від подібних дитячих забав з вогнем згорів сарай в селі Сивихах Ульянівського району. Цього ж дня горів магазин в селі Вільямів Кіровоградського району.

Ще три пожежі сталися 28 травня: у Кіровограді горіли дерев'яні гаражі — на вулиці Червонополіській, 7, склади дерев'яної яцикотарні біля магазину № 40 і № 121 міського об'єднання «Продтовари». Причина та ж сама — вогні дитячі.

Збільшилась кількість пожеж на новобудовах, де граються діти, яких не контролюють батьки. Такі пожежі траплялись у Кіровограді на вулиці Падасави й проєскві «Правда».

У вихідні, вільні від роботи години батьки не їжджають з дітьми відпочивати в ліс, до річок. Розносять там багаття, часто залишають їх, не загасивши. Так зайнялась лісопосадка в районі вулиці Лисопаркової в обласному центрі. Страшно дивитись зараз на цей сосновий бір — земля чорна, обуглені шишки, підгорілі стовбури дерев. Ось що може зробити один-єдиний сірник!

Літо ще тільки почалося, сонце не перестає палити. Хочеться, аби батьки зобили впевнені й допомогли нам зберегти природу, мабуть промаляли на бабця всього суєспівства.

В. ДАНИЛЬЧЕНКО,
Інспектор самостійної воєнізованої пожежної частини № 2.

Кривавий світанок над Бугом

Опівночі Інкаптор Альмендеев повернувся з кордону. Припав до подушки і відразу заснув. І приснилося Інкапорові, ніби він відслужив свій строк і повернувся в рідне село Старе Афонькіно, що у Куйбишевській області, потрапивши в обійми своєї рідки...

Враз величезної сили вибух струнув казарму. З дзенькотом повилітали шибки, захитались стіни і стеля. Щось підкинуло Інкаптора, обірвавши прийемний сон. Юнак крізь тюрніт конопиди почув команду і миттю вибіг з казарми.

Зайнявши оборону в трашеї, комсомольць разом з товаришами вів вогонь по порогах, що сувули на кордон.

А навколо рвалися міни, снаряди, бомби, авіанерували кулі, відшукуючи свої жертви. Кривавим світанком зустрічало цей недільний день прикордонники Брестського загону.

Після артідготовки на жменьку захисників сьаященної радянської землі полізли броньовані потвори з чорними хрестами. Та воїни, які першими вступили у перівний бій з гітлерівськими загарбниками, не розгубилися. Підступили ворожі машини поближе до трашеї, вони закидали їх протитанковими гранатами. Ось задимів один гітлерівський танк, другий, третій... А решта повернула назад. Піхота, що йшла за машинами, змушена була відкотитись.

Розраховуючи на несподіваний напад, фашисти не чекали зустріти такий шалений опір з боку радянських прикордонників. Тож після першої невдалої атаки вони обрушили на

голови захисників кордону шквал суцільного вогню. Здавалось, що після цього ніяка сила не встоить перед броньованою армadoю гітлерівців, яка знову полізла на позиції прикордонників. І на цей раз гітлерівці змушені були відступити, залишивши на полі бою десятки своїх воєк, броньовані машини.

З кожною відбитою атакою ворога рідшали ряди мужніх захисників рідної землі. Ось упав, мов підкований птах, росіянин Беляев, стікав кров'ю українсьць Кириченко, амйрав від рани татарин Шаханеєв. А фашисти все лізуть і лізуть...

Перервався зв'язок між заставою і Брестом. Мало вже залишилось у строю захисників кордону. Та й ті майже всі поранені. А деякі з них навіть довічі і трічі. Серед них — комісар комендатури Уманов.

Інкаптор Альмендеев вініс комісара, що стікав кров'ю, з поля бою, а сам продовжував відбивати запеклі атаки ворога.

До останнього подиху захищали рідну землю мужні воїни Брестського прикордонного загону. Та сили були перівні, і жменьці тих, що залишались в живих, знесилені кровопролитними боями прикордонників, довелося відступати у Пінські болота, де в складі 1-го прикордонного загону майже три місяці вони тримали оборону.

Потім Альмендеев обороняв Київ, боровся з ворогами в районі Харкова, Сталінграда, громив фашистів у Сальських степах, визволяв від коричневої чуми Україну, після цього знову став із кор-

дони, охороняючи мирний труд радянських людей. Відслуживши 20 років у прикордонних військах, капітан Інкаптор Сидорович Альмендеев звільнився у запас. Груди комуніста прикрашають кілька урядових нагород.

Сину чуваського народу сподобалась квітуха України, яку він обороняв у роки війни від гітлерівських загарбників, а в мирні дні пильно охороняв західний кордон, здружившись з братним українським народом. Тож звільнившись у запас, Альмендеев вирішив назавжди залишитись на Україні.

Нині Інкаптор Сидорович живе у місті Світловодську. Він виховав двоє дітей, Син Володимир пішов шляхом батька. Закінчивши Ленінградське військово-морське училище, такос став офіцером. Дочка Зоя закінчила Київський політехнічний інститут, працює інженером на заводі цестих металів.

До недавнього часу в тераві війни працював на заводі. Комуніст часто виступав перед молоддю із спогадками про буревій роки війни, розповідаючи про мужність, героїзм і підвагу радянських патріотів у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
завідуючий позаштатним відділом організації роботи та військово-патріотичної пропаганди Світловодського міського комітету ДТСААФ.

ЧИТАЧ ДЯКУЄ У РІДНОМУ МІСТІ

Біда, як кажуть, придать нежданно, негаданно. І добре, коли люди можуть прогнати її. Нам це дово не вдавалось. Захворів мій чоловік тяжко і, здавалось би, безнайдно. Бо консультувався він і в Києві, і в Дніпропетровську в лікарів з високою кваліфікацією, проте так ніде й не астановили точного діагнозу.

А порятунк нас чекав адома, в рідному Кіровограді. Після обстеження в проктологічному відділенні обласної лікарні чоловіка оперували хірург В. П.

Безпалько, лікар О. О. Бобноз, медсестри. Складна операція, турботливий догляд — мій чоловік вилдоровів. В нашому місті живуть такі кваліфіковані, добрі, чуйні люди. Дякую вам.

О. ФОРТУНА,
жителя м. Кіровограда.

ЧИТАЧ ПРОПОНУЄ ЧИ БУДЕ ВИСТАВОЧНИЙ ЗАЛ?

Цього року я провів відпустку в друзів у Прибалтиці. Люб'язні господарі знайомили мене з видат-

ними місцями, архітектурними пам'ятниками цього краю. Той, хто хоч раз буває тут, добре зрозуміє мое захоплення. Виставочні зали, де самодіяльні художники експонують свої роботи, тут є скюди. Думає: а у нас?

Того року я їздив в село. Познайомився там з однією жінкою. Їй за сімдесят. У її хаті побачив рушник, вік якого — близько двохсот років. Чому б його не показати всім? Усе краше, що створено людиною, повинно бути збережено, має принести людям радість спількування з прекрасним. Чому б у нашому обласному центрі не відкрити виставочний зал народної творчості?

В. ВІКТОРОВ,
Компаніаський район.

ВСЕ ЗДАВАЛОСЬ НЕЗВИЧАЙНИМ

на тому вечорі. І разом з тим — знайомим, баченим не раз у телепередачі «Що? Де? Коли?». Тільки цього разу змагались не команди телезізійних сьнавців і телеглядачів, а свої, вільшанські хлопці та дівчата.

Ідея провести у районі змагання тини телегри «Що? Де? Коли?» виникла у працівників районного комсомолу ще торік. І ось шлях од задуму до реалізації проведено. Три команди з числа районської працюючої молоді та одна — школярів місцевої середньої школи (де, до речі, вже було накопичено досвід проведення подібних ігор) змагались того дня у кмітливості, винахідливості, ьрудованості. «Музичні паузи» забезпечував ВІА районного будинку культури під керівництвом В. Пивикова. А запитання були сьправді цікаві — вони стосувались давніх ремесел, ексотичної грочіної рослинності, народних промислів... Найбільшу кількість очок і перемогу у змаганні здобула команда дівчат-вихователок районцентрівської дитсадка.

Л. ГАПЧИЧ,
сміт. Вільшанка.

Вороньська відеотека була створена однією з перших у нашій країні. Зараз до послуг відвідувачів тут представлено більше півтори тисячі фільмів і програм. Відеомагнітофони, які випускає Вороньське виробниче об'єднання «Електроніка», забезпечують високу якість кольорового зображення.

Фото І. ЗОТІНА, В. КОЖЕВНИКОВА. Фотохроніка ТАРС.

КІНО ЮНИХ

Зрослий лотязь школярів Кіровоградщини до мистецтва створення кіно підтвердив обласний огляд робіт дитячих любителівських студій. На суд юнорі, до складу якого увійшли учні районного центру Устинівна, сіл Дмитрівки та Інгуйське, де демонстрували стрічки було представлено ірещі документальні, ігрові і мультиплікаційні фільми дитячих кіностудій. Героями робіт юні кінолюбители обрали своїх знайомих земля-

ків, людей, чие життя стало для них зразком для наслідування — герої війни і праці, трудівники полі і ферм. Новим ігровим мультиплікаційним фільмом «Розману про свого друга» порадувала студія «Ритм» Олександрійської міської станції юних техніків, яка є дипломантом Всеукраїнського фестивалю дитячих любительських фільмів. Відзначено таном мультиплікаційні роботи студій «Юність» Ульянівської районної станції юних техніків і «Чайна» обласної станції юних техніків. (РАТАУ).

У РАМКАХ ФЕСТИВАЛЮ

У ПРИМІЩЕННІ ЗНАМ'ЯНСЬКОГО ПАЛАЦУ КУЛЬТУРИ ЗАЛІЗНИЧНИКІВ ВІДБУВСЯ ТВОРЧИЙ ЗВІТ НАРОДНОЇ АГІТАЦІЙНО-ХУДОЖНЬОЇ БРИГАДИ «НЕ ПРОХОДЬТЕ МИМО!»

Керівник агітбригади М. П. Івков розповів про те, як і коли згуртувався колектив, назвав перших ентузіастів, серед яких П. Родін, А. Агеева, Ф. Хоменко, В. Ільєв та Л. Ополова. Потім їх змінили Т. Шишкіна, Н. Штепа, Л. Марікуца, О. Смик, Л. Печена, В. Лобов, О. Ліптеровський, В. Макаренко. І сьогодні Т. Перевертєв, ударник комуністичної

праці, депутат міської Ради народних депутатів, працівник енергодільниці, Володимир Родіонович, учень 10-го класу СШ № 3, член бюро міському комсомолу, віддають колективу весь свій вільний час. Основний склад агітбригади показав політичний агітспектакль-роздум «За мир та життя, проти ядерної війни», а молодіжний — огляд «Мій люби-

мий колір — червоний» з програми «Всі люди планети, встаньте! В небезпечі наша Земля!».

Далі відбулася прем'єра нового агітбригадного виступу — казки «Змагання — зелена вулиця» на залізничну тему, де гострій критичні піддаються порушення трудової дисципліни, бракороби та любителі «зеленого змія».

Потім присутні провели учасників народної агітбригади, які прощаються зі своїм колективом, ідуть учитися. З напуттими словами до них звернувся голова комітету профспілки відділку залізничі М. Ф. Сотников, старший інспектор по культурі при Знам'янському міськвиконкомі Л. А. Толяра, секретар міському комсомолу Т. І. Кравцун та директор Па-

лацу культури залізничників А. Д. Мицик. Вони вручили В. Родіоновичу, С. Довбину, Л. Бурлакопій, Т. Полікарповій та Н. Приценко почесні грамоти, сувеніри і квіти.

Учасники подякували спочувливості керівниці, лауреату Всесоюзного конкурсу агітбригад М. П. Івкову за виключну відданість своїй справі, любов до виховання.

На закінчення була показана програма «Дошка сміху».

Цей творчий звіт колективу став продовженням огляду художньої самодіяльності програми другого Всесоюзного фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня.

О. СІТАРСЬКА, м. Знамянка.

На Кіровоградщині закінчилася двадцять сьома театральна весна, у якій брали участь самодіяльні театральні колективи державних клубних закладів. У цьому році обласний театральний конкурс проводився як складова частина другого Всесоюзного фестивалю народної творчості.

В обласному турі конкурсу взяв участь 21 колектив. Серед них 6 народ-

висківського РБК у п'єсі «Пічка на колесах» Н. Семенової.

Серед учасників заключного конкурсу й самодіяльні артисти сільських будинків культури. Це драмгуртківаці Бережиського, Сугоньського, Північно-Східного СБК Кіровоградського, Бобриньського та Компанієвського районів...

Театральна весна на Кіровоградщині стала вже доброю традицією. Роста

Попереду ТВОРЧИСТЬ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМА

НА МАЛОМУ СТАДІОНІ

А діти граються біля сміттєвіків. А діти, не маючи куди дітись, пустують, бешкетують, не звертаю-

Пришли б у вечірній час на вулицю Бєляєва відповідні працівники Кіровоградського райвиконкому, райкому комсомолу, почили б, побачили, як доводиться А. Костіну бути інструктором та сторожем по сумісництву, може б вжили конкретних заходів. Поки що ж в редакцію надходять лише вілєтки, частіше — умовчання. А батьки дітей не мовчать. Вони стурбовані неабияк: — Коли ж, нарешті, скінчаться ці неподобства? Коли буде порядок? Л. М. Бурдейна тільки співчуває їм: — Я розумію вас... Ми шукаємо вишуканіше... І начальник жєд шукає. А ті, винні, тікають, обіцяючи прибрати сміттєвіки, витягти із землі рейки, засипати ями, рови, канави. Тільки ніхто ще не сказав їй: — Ось тут буде зразковий спорткомплекс. Не колєсь, а влітку, коли в дітей канікули...

М. ВІНЦЕВИЙ, На знімку пам'ятники безгосподарності кіровоградських будівельників на вулиці Бєляєва. Фото І. ДЕМЧУКА.

ПЕРШИМИ відписалися дружкашівці: вони все ще планують взятися за конкретну справу. Через 45 днів після виступу газети відповіли нам перший секретар Кіровоградського райкому комсомолу С. Мадльованій:

«...Необхідних заходів вжито. По вулиці Пацаєва, 42, обладнується в підвальному приміщенні фізкультурно-оздоровчий комплекс, поряд зі спортклубом «Космос» будуватиметься спортмайданчик, біля «Друнмашу» обладнується волейбольний майданчик.

Обидві критичні статті обговорювалися у комсомольських організаціях заводу радіовиробів та «Друнмашу». Комсомольці заводу радіовиробів взяли шефство над обладнанням спортмайданчика біля спортклубу «Космос», «Друнмаш» — над обладнанням волейбольного майданчика. Молоді цих підприємств надалі буде надавати допомогу в будівництві спортмайданчиків і в організації роботи спортивних секцій за місцем проживання».

«Взяли шефство», «будуть надавати допомогу» — такі фрази ми вже чули не раз з уст комсомольських активістів Кіровограда. А що ж зроблено конкретно, що планується, яка перспектива? Яка віддача?

Поки ми чекали відповіді з райвиконкомом, в редакцію приходили мешканці обох мікрорайонів, телефонували, знову скаржились:

— У нас на вулиці Пацаєва хлопчики досі ціляться м'ячем в шибки, бо на обіцяному майданчику валяються труби, сіткою він не обнесений...

— Просимо прислати фотокореспондента і зафіксувати таку картину біля дитсадку на вулиці Бєляєва: будівельники тресту «Кіровоградміськбуд» за огороженою дитсадком зашили ями, звалища бетонних конструкцій. А поряд, тут же, біля третього корпусу будинку № 5, діти стрибають з величезних кам'яних і бетонних глин. Без механізмів ми самі не можемо розчистити це місце і вивести хлам. А діти травмуються.

Послали фотокореспондента, зафіксували безгосподарність будівельників (з тресту, до речі, нам відповіли, що все прибрано, але немає дурних, щоб простелити там ще й асфальт, то, мовляв, не наші залишки, то хтось інший...).

Тих «інших» начальник жєд № 9 Л. М. Бурдейна шукає вже декілька міся-

ців. Однак вона на них «не управа», а в райвиконкомі ніяк не зберуться точно установити, хто залишив на будівельному майданчику сміттєвікі замість спортмайданчика.

Обережно — сміттєвікі!

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

«Чому гальмує «Космос»? Шукають притулку...» — ці критичні матеріали надруковано в «Молодому комунарі» ще в квітні. В них йшлося про будівництво спортмайданчиків за місцем проживання в мікрорайоні обласного центру (жєд № 8, жєд № 9), про шефську допомогу колективів підприємств Кіровоградського району міста житлово-експлуатаційним ділянкам. Редакція чекала відповіді з райвиконкомом, райкому комсомолу, заводу радіовиробів, виробничого об'єднання «Друнмаш»...

який має бути в кожному новому мікрорайоні, безпосередньо в дворі житлового будинку.

Л. М. Бурдейна чимало побідкалась, щоб такі хоч у якійсь мірі створити умови для занять спортом дітям і підліткам. Заснапано шебів на двох майданчиках, поставлено гандбольні ворота. Але все це зроблено сирішю, некарасиво. Довкола стирчать металеві рейки, глибоко вкопані в землю, то тут, то там глибокі рови для водоводу та інших комунікацій. То — «сектори для стрибків і випробування нервів батьків, котрі мусять стерегти хлоп'ят, щоб не зламали ногу чи руку, не подряпали нос». Саме так говорять матері, коли педагог-організатор А. Костін кличе їхніх малюків на тренування. Він, Костін, теж жахається, починаючи роботу з дітьми. Сам стає біля глибокої ями, перед залізною рейкою і мовить: «Можна починати розминку. Але обережно, не дуже розганяйтесь. Небезпечно, можете поранитись!».

Будівництво на вулиці Бєляєва продовжується. В одному «закутку» його не закінчили, не вирівняли тротуари, двори, риють в іншому. Накопали, забули палі для майбутнього фундаменту, прорили канави для труб та й залишили все напризволяще. Прийдуть потім, через місяць...

чи уваги на застереження матері з балкона:

- Обережно, Вітька!
- Хутчіш до хати, я тебе пофутболю! Іди краще на мульти-пульти...

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України. На українськема мовою

НАША АДРЕСА: 316050. МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коренторської — 3-61-83.

Газета виходить у п'ятницю, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарті України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.